

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ורמיניה מפני אינית
שרפרוה לך: (ב) שם מדוע לא
אכלתם את החטאת שמא כ"ל
ותיבות במקום [הקודש] נמחק:
(ג) תו' ד"ה ומה מעשר וכו'
תימה. נ"ב והתוס' ב"ר"פ הערל
תירצו קושיא זו ע"ש ב"ד"ה דפסח
צדק ע ע"ב:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

מפני טומאה נשרפה כיור
 ששאלת אתה דקאמר במדרש על
 ארבעה דברים מתו נרב ואביהו
 שנכנסו שותוין יין ושלל חצו
 ידים ורגלים ומחוסרי בדים, רבי
 לוי אומר מעיל היו חסרים וכתבי
 ביב מיתה, וכו'. וקשיא לך שותוין
 יין ערין לא הוזהרו, דכתיב
 בתריה יין ושכר אל תשת וכו'.
 ויבכהו ודין טומאת קדיש לא
 אלא ודאי שנכתבו בפרשה אמו
 אלא שלא נכתבו על הסדר. ואע
 אמר לו אל תאכל סם מפניו שלא

היום הקריבו ה"ק הן היום, הלא

והחכמים עשו חיוון לדבריהם יוסר. ממה שעשתה תורה לדבריהם **כי כן צויתם.** במנחות ^ל שמיני כתיב ^ק קחו את המנחה וגו' ^{יד}: **בצנינות.** דנדב וצדיקה: **כאשר צויתם.** צהעטא דרשא חדש שנסרפה כתיב הן לא הוצא את דמה וגו': **בשעת מעשה.** כשאירע להם אמינות אמר להם שלא ימנעו מאכילת קדשים היום שמעמ מפי הגבורה שחלוק אמינות היום בקדשים משאר ימים וכשרפא שנסרפה אמר להם אכול תאכלו אותה היה להם ^{לא} לאוכלה כאשר צויתי אתכם בשעת מעשה: **כאשר צוה ה'.** בצילת מזה ושוק של ^{לא} צבור שקרבו בו יום נאמר: **ולא מאלני אני אומר.** לאוכלם בצנינות: **מפני אנינות נספה.** לכן נאמר ותקראנה אותי כאלה ומצויה שהודה לו משה כדכתיב ויצט צעניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אנינות לבו יום למה הודה: **מפני אנינות**

נשפפה. שלא הותרה להם חנינות
לבו ציוס ולית ליה לרבי נחמיה הך
דרשא דבאנינות יאכלוה אלא הכי
קאמר לו י' כי כן צוית שאל מנחה
צבור וז' שלא מלינו מנחה קריבה
לצבור כיוצא בה נאכלת ועל
האנינות לא הוחר למשה לדרוש ק"ו
ומעשר וכו' והוצרכו אהרן הודה לו:
מפני טומאה נשפפה. שנגעה
בה טומאה בנחתא של שעיר ראש
חדש שקרבה (להס) צו ציוס שהוקס
המשכן בראש חדש ניסן והוא היה
שמיני למלואים ושלושה שעירים קרבו
צו ציוס שעיר נחשון ושעיר ראש חדש
ושעיר שצא לשעה דכתיב (ויקרא ט)
קחו שעיר עזים לחטאת ושל ראש חדש
נשפפה בדאמרין לקמן [ע"ב]: היה
להס [שששש]. דשלושה שעירים קרבו
להס דלקמן: היה להס [לולולס]
לערב. לר' יהודה אע"ג דאמר
אנינות לילה דלורייטא מודה הוא
דלולותו היום הותרה להן אנינות לילה
וכל שכן לר"ש [א] דלף לדורות אינו אלא
מדברי סופרים. ולקמן מפרש טעם
דרכי נחמיה: והלא פיסחם היה
עמה. שלא היה און. ולקמן [סס] פריך
שפיר קאמר ליה: איני ואיני רבי
נחמיה. ואית ליה לרבי נחמיה
דהותרה אנינות במנחה דכתיב כי כן
צויתי ופא' הכי בשעיר של ראש
חודש הודה לדרכי אהרן ולא קשיא
מנחה קדש שעה היא [א] והוראת
שעה היתה בה שפאכל לזונוין אבל
שעיר של ראש חדש קדש דורות כון
ומשה כשקרא טעה כסבור כיון
ששמעתי יסתר אנינות במנחה הוא
הדין לחטאת ואמר לו אהרן שמה
דוקא קדש שעה שמעת והודה לו:
רבי נחמיה. דאמר מפני אנינות
נשפפה: הכי מתוך להני קרא.
דלותה פרשה מאי אמר משה
ומאי שהדרינו לענין האנינות ומה
היה הקצרון ומה היא הודאה [א]
ורצון. רבי יהודה ורבי שמעון

היני מחזרני להו לענין טומאה: **שמה נכנס דמו** [א] **לפנים**.
מפשוטו אתה למד שכך אמר להם מתחילה מדקאמר הן לא
הוצא גור' פנימה: **אמר לו**. שמה למשה: **הלא הן הקריבו**.
בזה. וכי בניי שהם הדיוטים משמו היום ושהם עלי העטל כל
העבודה כדכתיב (טז) קרב אל המזבח ושעה גור' ואני כהן
גדול אני ומקריב און: **כאשר יצית**. במנחה: **קדשי שעה**. כגון
שאני מצוה קדשי שמים. להסיח דעמי מהם: **אפי' אלה וכללה**. א

אל קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דני כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם ומוקדשיו חקליהו בעבודה, אמתיהו בפרק סבולי וני שטתאל על מלאום מפני טרשתא ושפרה. אלהינא ואין מוקדם ומאוחר בתורה, וכל פרישתי הצרכית לעבודה נאמרו מן טרשתא מלאום שאומר במדרש למה נספכת פרשת שמיני וין למיתא בן אהרן שכל לרופא שננסה לבקור את החולה ממותו בן השבוע פלוני. מדרש בעבודה ויהוה לרשע טמורין, ויהוה דבר ידוע שכל הדברים החמולין את העבודה והצרכי לרשע עולם (משל לרשע ויהוה י.נ. פ. סא):

ידין יום הוא ואנו אסורין בקדשים לאכול עד הערב ובתוך כך אירע זה טומאה באונס (לעיל טז.) שמה

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירושו יותר ^{כג} משל תורה דעלמא אלא כלומר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה:

וּרְמִינֵהּ מִפְּנֵי אֲנִיּוֹת נִשְׂרָפָה לִבָּן נֶאֱמַר בְּאֵלֶּהּ פִּי כְּקוֹטֶרֶס
שֶׁהוּדָה הָיָה לוֹ מִשָּׁה דְּכַתְּמִי וַיִּזְעַץ צַעֲרֵי
וְאִם מִפִּי הַגְּזֹרָה הוּדָה הֵיטֵר אֲנִיּוֹת
לְבֹן צִיּוֹם לִמָּוֶה שְׁמֵה שְׁמֹאל
דְּהֵיאִל כְּרִבִּי נַחֲמִיָּה דְּלִמְרָם מִפְּנֵי
אֲנִיּוֹת נִשְׂרָפָה וְלִיָּה לִרְבִּי נַחֲמִיָּה
דְּרֵשָׁא דְּצִאֲנִיּוֹת יִאכְלוּ אֵלֶּה הִכִּי
אֲמַר לֶהֱנֵן מִשָּׁה כִּי כֵן צִוִּיתִי שֶׁאִף
מִנַּחַם לְצוּר וְזוֹ שְׁלֹא מִצִּיּוֹן מִנַּחֵה
קִרְצָה לְצוּר כִּיּוֹאֵל זֶה נִאֲכַלְתָּ וְעַל
הָאֲנִיּוֹת לֹא הוֹצֵר לוֹ לְמִשָּׁה לְדִרּוֹשׁ
קַל וְחֹמֶר מִמַּעֲשֶׂר וְכִסְהוּכִירוֹ אֶחָדִין
וְהוּדָה לֹךְ כֵּן פִּירֵשׁ כְּקוֹטֶרֶס וְלֹא
מִיַּסְתָּבֵר לִיָּה לְשִׁמּוּל לְשִׁנּוּי כְּדִרְבָּא
אֲדִי וְאֲדִי רְבִי נַחֲמִיָּה כֵּאֵן בְּקִדְשִׁי
שְׁעָה כֵּאֵן בְּקִדְשִׁי דִּירוֹת שְׁמַע מִשָּׁה
הֵיטֵר אֲנִיּוֹת בְּמִנַּחֵה שְׁהֵיא קִדְשִׁי שְׁעָה
וְהִיא סָבִיר כְּמוֹ כֵּן בְּחֻסְתָּא דְּרֵאשׁ
חֲדַשׁ שְׁהֵיא קִדְשִׁי דִּירוֹת דִּאֵין סָבִירָא
שְׁהֵיא מִשָּׁה טוֹעָה בִּין קִדְשִׁי שְׁעָה
לְקִדְשִׁי דִּירוֹת וְקִשָּׁה מִשְׁמֹאל מֵאֵין
הוּא מִשְׁנֵי רְבִי נַחֲמִיָּה מִקְדִּישָׁא הָיָה
דִּרְיָהּ הַיְּהוּדָה אִם אֵתָּה אֲזִימֵר מִפְּנֵי
אֲנִיּוֹת נִשְׂרָפָה הִיא לְשִׁלְשֶׁתִּין שִׁיִּשְׂרָפוּ
וְעוֹד מִשְׁמַע לְקַמֵּן דִּישׁ חִילּוֹק לְרִבִּי
נַחֲמִיָּה בִּין קִדְשִׁי שְׁעָה לְקִדְשִׁי דִּירוֹת
דְּקִאֲמַר אֵלֶּה לִּרְיָ נַחֲמִיָּה מֵאֵין הַיּוֹם
חֻזְתָּא הַיּוֹם הֵיִינוּ דִּירוֹת וְנִרְבָּה לְפִרְשׁ
לְקֵלָא דְּעַמָּן כֹּאשֶׁר צִוִּיתִי דְּכַתְּמִי
בְּשִׁעִיר דְּרֵאשׁ חֲדַשׁ לֹא צִעִי לְמַמְרִי
וְהֵיטֵר מִפְּנֵי אֲנִיּוֹת נִשְׂרָפָה לִבָּן נֶאֱמַר בְּאֵלֶּה פִּי כְּקוֹטֶרֶס

כאשר צויתי במנחה תעשו
החטאת אלה כאשר אני מזוה עכשיו
תאכלנו באנינות והיה סבור משה
דכמו שהותר ¹⁰ קדשי דורות אנינות
לילה הוא הדין ביום ובין יום ללילה
היה טועה לכך פרסם ורמיהו מפני
אנינות נשרפה ואלא היתה אנינות
לילה מותרת אמאי נשרפה היה להם
לאכול בלילה ומשני הא רבי נחמיה
הא ר' יהודה ¹¹ : (הג"ה) הסיח לעיל
דיותר אנינות לילה בכל הקדשים
לר' יהודה והוא דנשרפה שער החדש
מפני טומאה אבל רבי שמריה
אף לילה נאסר בקדשי דורות בשעיר
החדש ולא הותרה אנינות אלא
בקדשי שנה אבל משה אמר כאשר
צויתי חטאת החדש לאכול באנינות
דהיה סבור שהמיר לו בכל
הקדשים ¹² : (הג"ה) והא דלא משני
כולהו רבי נחמיה היא כאן בקדשי שנה
כאן בקדשי דורות היינו משום דכאשר
צויתי בחטאת כמיז דהוי בקדשי דורות
ורבא סבירא ליה כאשר צויתי
אמנחה קאי ולא אחטאת וה"ק כאשר
צויתי במנחה מפי הגבורה כך אני
מזוה מעצמי בחטאת והשתא ניחא
דלשמואל לא קשיא ליה הנה לשמן
ששפרו דל רבי חילוק לרבי נחמיה
קדשי שנה לקדשי דורות :

וְיָמָה מַעֲשֵׂר הַקֶּזֶז ב'ו'. ו) תִּימָה מֵה לַמַּעֲשֵׂר שֶׁכֵּן טַעֲמוֹ כִּסְף
 לִוְיָהּ דִּכְה"ג פִּרְיָן צִמְרִין אֱלֹהֵי הַלְוִיָּיִם (מִשְׁנָה ט"ז פ"ד):
 ד'א' בְּיוֹם קֶזֶז וְחֹמֶר מִמַּעֲשֵׂר. ט) תִּימָה צִלְלָה נָמִי יִנְמָה קֶל וְחֹמֶר
 דְּהֵא רַבִּי יְהוּדָה אֵימָת לִיָּה אֲנִינֹת לִילָה דְּלוֹרִיִּיתָא לְדוֹרוֹת:

ה שחובת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: מררייכו. נעריכם ^ב:
ת אירעוני אין אני מזזה כו' והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה:

טומאה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א מיי' פרק ג מהל' מעשר שני
הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת
יָדוּשׁ בִּן חֹתֶן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
מֵאִשׁ יִדְּהוּ בִּן כֵּן אֲחִי־יָהּ
2. וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
3. שֶׁקֶד הִתְרַמְּתוּ וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
4. וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
5. וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
6. וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
7. מְדוּעַ וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
8. וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן
וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן וְחֵן

שיטה מקובצת

שמואל חוץ למחיצתה. עיין בתוס' לעיל דף פב [ע"ז ד"ה כיון]:

גליון הש"ס

[גמ' שמא לא שמעת אלא
בקרדשי שעיה וכו'. עי' מנחות דף
יט ע"ג נוסח ד"ה ושמואל אמר
וכו': תוס' ד"ה ומה וכו' תימה
מה למעשר שכן טעון כסף
צורה וכו'. עי' שבת דף כה ע"א
נחום' הא נחול וכו']:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]